וכזית מזה שבללן ואכלן והתרו בו

פטור ממלקות א"א שלא ירבה מין על

חבירו בו'. כשהוא לועם אותן לתוך

פיו נבלל מין לתוך חבירו מיעוטו של

זה ברובו של זה ובטל המיעוט ברובו

והבטל בכל מין נוסף על המבטל

ונהיה כמוהו ונקרא בשמו ונגרע ממינו וא"א לכוין שלא יהא ממין האחד

בטל בחבירו יותר ממה שבטל ממיז

חבירו בו ונמלא שאין באותו [מין]

כשיעור דבלר ליה שיעוריה ואנן לא

ידעינן הי מיניהו דבלר ליה וכי מתרינן

ביה לא ידעינן משום מאי נתרי ביה

ולריך להתרות משום האיסור הילכך

כי מתרו ביה משום פיגול הויא התראת

ספק דלמא לאו בדידיה הוי חיובא

וכן בנותר ואע"ג דמסהנא אחד

מינייהו עבר בשעת התראה מיהא

ספק הוא בכל אחד אם יעבור עליו

ואם לאו והתראת ספק לאו התראה

היא ע"כ לשון הקונטרם וקשה דאם

פשיטא דפטור אפילו למ"ד התראת ספק שמה התראה דאפילו לבסוף

שמא אותו שהתרה בו כבר נתבטל דהיכי דמי התראת ספק כגון

דלאחר גמר הדבר ודאי שעבר על מה שהתרה אלא דלא ידעינן בשעת

התראה אם עובר עבירה בההיא שעתא אם לאו כגון הכה את זה

וחזר והכה את זה (יצמות דף קא.) וכן גיד הנשה דלא ידעינן אי דימין

אי דשמאל ועוד קשה היכי מיחייב כלל משום חד מינייהו דמיעוט

הבטל ברוב לא מצטרף עם הרוב להשלימו לכשיעור דאפילו היתר לא

מנטרף לאיסור כ"ש איסור לא מנטרף לאיסור וא"כ אפילו אם

מימנא לומר דהתראת ספק שמה התראה הכא פטור דא"א שלא יתערב

מכל אחד ואחד משהו בחבירו ובלר ליה שיעורא ועוד השה אם נפרש

פיגול ונותר וטמא שלשתן יחד למה לי למימר א"א שלא ירבה מין על

חבירו הא ודאי יש כאן שנים המבטלין את השלישי ואכולהו ליפטר

דכל אחד הוי בטל ומבטל ונ"ל לפרש דמיירי כגון דאיכא ב' זיתי פיגול

וזית נותר יחד בחתיכה אחת בן ועוד יש ב' זיתי נותר וזית פיגול בחתיכה

אחרת יחד ואכל אחת מן החתיכות והתרו בו אל תאכל פיגול שמא זו היא חתיכה שיש בה רוב נותר ואחרי כן לאחר כדי אכילת פרס או

אפילו בתוך כדי אכילת פרס אכל חתיכה שניה והתרו בו אל תאכל

פיגול כבראשונה יו שמא זו היא אותה שיש בה רוב נותר שאוכל

באחרונה עתה הוי ממש כמו הכה זה וחזר והכה זה דלמ"ד לאו שמה

מו אבג מיי פרק ב מהלכות פסה"מ הלכה כג: מז ד מיי שם הלכה כב: מח ה מיי פי"ד מהלי שחיטה הל' ו סמג עשין סד נוש"ע יו"ד סימן כח סעיף יב:

טוש"ע יויד סיתן כח סעיף יב: מש ו מיי פ"ו מהלי בכורים הלי יח טוש"ע ייד סיתן שכד סעיף ט: ד ז מיי פ"ו מהלכות מלה הלכה ה טוש"ע א"ח סיי מנג סעיף ב:

מוסף רש"י

אין דם מבטל דם. וכשר (מנחוח בב.). למין כמינו לר"י לא כטיל (לעיל לה.) אלא שנפלו מית בב.). זמין כמים לו" מו כשיל (לעיד לה.) אלא שופלו מים לתוך דם. לפיכך כל טיפה וטיפה כשנפלה בטלה, הלכך עד שלא תהא בו מראית מים כשרה: ולעניז כסוי אינו כן. שאפי' נפל דם לחוך מים חייב לכסות, שאע"פ ורבה עד שנהפכה מראית המים לדם, חזר דם הבטל וניעור וחשוב דם, ולא אמרי׳ הואיל ונדחה ידחה, שאין תורת דיחוי אלל מלות (חולין פו:):

נוםחאות רש"י כת"י

אין דם מבטל דם. דמין במינו לר" יהודה לא בטיל ואפילו טיפה לחוך כלי גדול אע"פ שאילו היה דם הפסול מים אין דם הכשר ניכר בהו אפילו הכי כשר לזריהה: נסן מפיט הכי כשר כוריקה. נסערב בדם הפסולין. כגון בדם שנשחט חוץ לומנו: ישפך לאמה. ולא אמרינן רואין אומו כאילו הוא מים ואם דם הכשר מעורב בהן וניכר בהן יזרוק וכן בדם התתלית. וטעתא דמ"ק ור' אליעזר תפרש בגת': ואם לא נמלך ונסן כשר. נגרו. ומם למ ממן ומן כשו. ואפילו לח״ק, דטעמא דלכתחילה לא משום גזירה בעלמא היא דילמא אחי לאכשורי דם פסולין יינתה שנה מוכשור הם פטופן לוריקה בעינייהו וכן דם התמלית ומדאוריימא דם התמלית לא חזי לכפרה דכחיב כי נפש הבשר בדם היא ואני נתחיו לכם על המובח לכפר דם שהנפש יולאה בו מכפר ושאין הנפש יולאה בו אינו מכפר: לא שנו. דאם יש בו מראית דם ואוו"ו דרוגא חים: שנפלו מים לפוך דם. דקמא קמא בטל הילכך כל כמה דאיכא מראית דם לא בטיל ליה ישן דם ומשרבו במים לבטל מראית דם בטל לו: התים לבטל תורחים דם בטל כו: אבל נפל דם לסוך מים ראשון ראשון בטל. הדם ומשרבו ב] המים אע"ש שיש לו מראית דם בטל דם: ולענין כיסוי אינו כן. שאפילו נפל ולענין כיסוי אינו כן. שאפילו נפל דם העוף לתוך מים אם יש בו מראית דם חייב לכסות ולא אמרי׳ תורטים לט לייב לפים אלון לוחלים מחלם קמא קמא בטיל ליה: לפי שאין דיחוי במלוות. דאע״פ שנדחית טיפה ראשונה כשנפלה לחוך המים ולא היה מראיתה ניכר ינפטרה מו הכיסוי אפילו הכי כי הדר נפיל טיף טיף עד שמראית דם ניכר מלטרפות הראשונות להיות דם וחייב לכסות: הפיגול והנותר. כזית מזה וכזית מזה: שבללן ואכלן. והתרו בו: פטור. ממלקות:

שיטה מקובצת (המשר)

שמא באותה אכילה איו בו כשיעור שמח בחוטה חבינה חין בו כש ב... מאוחו איסור דשמא (מאוחו מיעוט) [אוחו] שמחרה בו [הוא מהמיעוט], התראת ספק לפי שאין ידוע היכן הוא המיעוט והילכך כי מתרה בו יארילה ראשונה חשום חינול שחא בשניה משום פיגול איכא למימר הכי, ואע"ג דממה נפשך אחדא מינייהו עבר משום פיגול דאי ראשונה רוב עבר מסום פיבול דמי למחם לוכ נותר א"כ שניה רוב פיגול ואי שניה רוב נותר א"כ ראשונה רוב פיגול ואשתכת דודאי עבר משום פיגול

בדפי, מ"מ כל התראה והתראה בשעתה הויא התראת ספק כדפי, ודמי לההיא דהכה את זה וחזר והכה את זה. והשתא ניחא לפיי זה שהמועט מתבטל לגמרי והוי כמאו דלימיה, וא"ת אכתי מאי איריא דמיפטר מטעם דמיעוט בטל ברוב, מיפוה ליה דאיו כאו שיעור ואפילו לא נתבטל מיפטר מטעם מנותר יושר הכנתן דמיה. חיש שנטר ומה שריה דמישר מששט דמישום בער בדוב, משפון היה דוף כנון שישר וחפים זה מנטבת משש ההראח ספק כיון דמתרה בו משום איסור אחד בשהי אפילות ואין ידוע באיזה אפילה אוכל בשישר מאוחו איסור שמתרה בו דכיון שאינו אוכל באיכור אחת כי אם שני זמים משני האיסורים אם הרוב נותר א"יב לידל חית מפיגול וכן בשניה, וא"יר אפילו אם המנישוט נאאן בעל כדפיי. וייל דמיירי בגון שאכל אפילה שניה בתוך כדי אפילת פרס (בראשונה) (מראשונה) וא"יר אם לא היה בעל ברוב היה המישוט שמפיגול באפילה ראשונה מצטרף עם הפיגול שבאבילה (ראשונה) ושניה) ובטים מפיגול בשתי אפילות היה מתחייב משום פיגול וא"יר אין כאן התראח ספק ביון שחיוב הפיגול התחיל מאכילה ראשונה הואיל ואינו בטל ברוב מפיגול היה מתרה בו, אבל כי אמרינן דנתבטל המיעוט ברוב א"כ לא שירך שם צירוף ואין מתחיל הפיעוד החתי מחכיכה רשוניה הומיר מות בכך כדור מפיעור היה מחדה בן, חבר כי מחריק דמופטר המישום ברוב הייב כו שיך שם נירוף חוץ מחמיר. שום מישר מכך מיית אריך למר דמופטל המעשט ברוב דלה לו מובטעל הייד מהייד ממה נפשך באמילה ראשונה או בשניה, לפי שיש לפרש דמייני בגון שיש ג' זימים מכל אחד ואחד ופגלן יחד וחילקן לשמי אכילות דהשתא ממה נפשך יש שישר מאומו איסור שמתרה בו לכל אכילה דגם במישוט יש בו סיות כיון דאיכא ג' זימים מכל אחד, (ואין) (ואס) אין המישוט בטל א״ב יתחייב עליו, אבל השחא דמפטל מיפטר מטעם החראת ספק ואין ידוע באחה אכילה היה רוב האיסור שהתרו בו בשם אותו האיסור דהיי המישוט כמאן דלימיה. אך לא נהירא דאפילו בג' זימים בכל אחד ואחד נאחד מהיי לספוחי אם באכילה ראשונה היה ב' זימים וחלי זית מנוחר ומפיגול חלי זית ובאכילה שניה ב' זימים וחלי זית נוחר או איפכא. וא"כ מפוקר אם פחלים, למשום היה כ" יונים חמר זה על מנעת ותפיבות חור זה למכודה שנה ב" מנים חור זה על מפיבור חורי זה ע אפילו אין איסוריון מבטלין זה אם זה מ"מ היא החראם מסקה, ע"כי נראה כמו שפי שאכלו שניה בתוך כי הילות ספר ללאור (מחורים). הוד"א הפיבול זה והנוחר בו' האפילו היחר לא מצפוך לאיסור ב"ש איסור לא מצפוך לאיסור. גליון, ואין לקואיא, דאיסור אייסור לטכופי טפי דאימאל פי בתרא דע"ז. ועוד דפגול וטמר מלטרפין אף למלקות כדאימא בפי קדשי מזכח במעילה ודף 20 דמן הפיגול והטחר אין מלטרפין וקאמר החם לא שנו אלא לטומאת ידים אבל לענין אכילה מלטרפין דמניא רי אלישר אומר כי קדש הם כל שבקדש פסול. ואפ"ג דלא מלטרפי אלא לענין לאו דלא דאלי אכל, מ"מ כיון

רבי יהודה אומר אין דם מבמל דם. נהקומן רנה (מנחות דף כב.) פי׳ בקונטרס דלרב חסדא דאזיל בתר מבטל הויא דלא כרבי חייא ולעיל פי׳ בריש פירקין דאפילו לר׳ חנינא דאויל בתר בטל דאיכאיש כמה משניות וברייתות דלא כר״ח: הפיגור והנותר בזית מזה

> ירבי יהודה אומר אין דם מבמל דם אנתערב שּ בדם פסולין ° ישפך לאמה יבדם התמצית ישפך לאמה רבי אליעזר מכשיר יאם לא נמלך ונתן כשר: גמ" מא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן דל"ש אלא שנפלו מים לתוך דם אבל נפל בם לתוך מים ייראשון ראשון במל אמר רב פפא "ולענין כיסוי אינו כן לפי שאין דחוי במצות: אמר ר"ל א יהפיגול והנותר והטמא בו שבללן זה בזה ואכלן פטור א"א שלא ירבה מין על חבירו ויבטלנו שמע מינה תלת ש"מ איסורין מבטלין זה את זה ° וש"מ נותן מעם ברוב לאו דאורייתא וש"מ ∘התראת ספק לא שמה התראה מתיב רבא סיעשה עיםה מן יו חימין ומן אורז אם יש בה מעם דגן חייבת בחלה ואע"ג דרובא אורז מדרבנן אי הכי

אימא סיפא יאדם דו יוצא בה ידי חובתו בפסח התרה בשלשתן פשיטא דלוקה אפילו למ"ד (מכוח דף טו.) לאו שמה התראה היכן מלינו התראת ספק כה"ג דודאי עבר אלא דלא ידעינן אהי מהני תלת דפיגול ונותר וטמא ואי לא התרו אלא על האחד

כו'. כשהוא לועם אותה בפיו נבלל מין לתוך חבירו מיעוטו של זה ברובו של זה ובטל המיעוט ברוב והבטל בכל מין נוסף על המבטל ח ונקרא בשמו ונגרע ממינו וא"א לכוין שלא יהא ממין האחד בטל בחבירו יותר ממה שבטל ממין חבירו בו ונמלא שאין באותו [מין] כשיעור דבליר ליה שיעוריה ולא ידעינן הי מינייהו בלר ליה וכי מתרינן ביה לא ידעינן משום מאי נתרי ביה ולריך להתרות בו משום האיסור הילכך כי מתרו ביה משום פיגול הויא התראת ספק דלמא לא בדידיה תהוים חיובא וכן בנותר ואע"ג דבמסקנא ודאי אחד מינייהו עבר בשעת התראה מיהא ספק הוא בכל אחד אם יעבור עליו אם לא והתראת ספק לאו התראה היא: שמע מינה איסורין מבטלין זה את זה. כי היכי דהיתר מבטל איסור ולא אמרינן איסורא לא מבטל איסורא: ושמע מינה נותן טעם ברוב לאו דאורייתא. הא דאמור רבנן בכל דוכתי איסור ח הנו"ט בהיתר אוסרו ואע"פ שההיתר ברוב בו לאו דאורייתא הוא ללקות עליו דאי דאורייתא נהי נמי דרבה מין על חבירו מ"מ טעמא יהיב ואיכא טעמא דשיעור שלם. וקס"ד השתא דאפילו פיגול ונותר מב' מינים שטעמו של זה ניכר בזה נמי פטור לר"ל כגון האי בשר והאי שירי מנחה: ה"ג עשה עיסתו מן חטין ומן האורז כו' ואדם יולא בה ידי חובחו. של עשה דקום אכול מלה בפסח ז ואי נותן טעם ברוב לאו דאורייתא היכי נפיק הא קי"ל (פסחים דף לה.) דאין יולאין אלא במלה שהיא מחמשת המינין דכתיב לא תאכל עליו חמך שבעת ימים תאכל עליו מלות (דברים מז) דברים הבאים לידי חימוץ אתה יולא בהן ידי מלה ילאו אלו שאין באין לידי חימוץ אלא לידי סרחון: 636

התראה פטור. ברו"ך. נראה לפרש דבתרי מינייהו קאמר דשקל תרי מהני תלת ובללן זב"ז ואכלן וכגון דשקל ב' זיתים מחד איסורא וד' זיתים דו מב' איסורין ובללן בקערה אחת ואכלן וא"א שלא יהא רוב מן האחד ומבטל את חבירו הילכך לא ידעינן בהאי איסורא אם יש עליו שם פיגול או שם נותר דאיסורין מבטלין זה את זה לפטור 🗝 מטעם התראת ספק כגון דאכל בשתי פעמים בכדי אכילת פרס ובאכילה ראשונה התרו בו משום פיגול ובשניה משום נותר א״נ אפילו פחות מכדי אכילת פרס פטור כשאכל בשתי פעמים דכשהתרה בראשונה משום פיגול שמא נותר רבה ולא שפיר מתרי ביה ובשניה כשהתרה משום נותר שמא פיגול רבה ולא שפיר מתרי ביה ואי משום דכבר התרה בו משום פיגול מאכילה ראשונה ואמרינן בקדושין (דף עו.) דבעל חמש אלמנות חייב משום אלמנת ראובן ואלמנת שמעון ובחדא התראה מיירי דאי בשתי התראות אפילו באלמנה אחת נמי חייב דהתראות מחלקות אלמא כיון דעסיק בביאה ומתרה בו בתחילה הוה התראה לכל אחת ואחת וה"נ הרי עסוק כל שעה באכילה ותועיל לו התראה ראשונה לא דמי שאני הכא דנראה כחוזר בו מהתראה ראשונה כשחוזר ומתרה בו משום נותר וכאילו אמר לו לא על פיגול אתה שב אלא על נותר ואם תאמר והא חנן במעילה בפ' קדשי מזבח (דף א:) הפיגול והנותר אינן מלטרפין זה עם זה מפני שהם ב' שמות ואמר בגמרא ל"ש אלא לטומאת ידים דמדרבנן אבל לענין אכילה מנטרפין דמניא ר״א אומר לא יאכל כי קדש הם כל שבקדש פסול בא הכתוב ליחן לא תעשה על אכילחו וי״ל דהתם בדלא מערב אבל הכא דמערב בטל דאיסורין מבטלין זה את זה א"י הכא ללקוח משום פיגול או נותר קאי אבל התם מיירי לעבור עליו משום כל שבקדש פסול ועוד התם נהי דאיסורא איכא מלקות ליכא משום דהוי לאו שבכללות כדאי' בפסחים (דף כד.): בזתיב רבא עשה עיםה מן החשין. חימה דלא מקשה ליה ° מכל התורה כולה דקי"ל טעם כעיקר: [בפ"א מה"ד] " אלא מין בשאינו מינו במעמא בו'. י" חימה דבהקומץ רבה (מנחות דף כג:) פריך מההיא דתבלה בקלח למ״ד בתר מבטל אזלינן מאי קא מדמי אההיא ₪ דבתר בטל או בתר מבטל אזלינן שהטעם שוה אההיא 🖫 דתבלה בקלח שאין הטעם שוה כיון ייו שיש בתבלין טעם מלה ראוי ללאת בו ידי חובתו כדאמרינן הכא אם יש בו טעם דגן חייב בחלה ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח ובכל התורה כולה קי"ל דטעם כעיקר ואין להקשות אהך דשמעתין מהא דאמר בערבי פסחים (פסחים דף קטו.) לא לכרוך איניש מלה ומרור בהדי [הדדי] דלמא אתי מרור דרבנן ומבטל מלה דאורייתא ° דהתם חוזק המרירות הוא דמבטל טעם מנה אבל אורו לא מבטל טעם דגן ועוד דהתם כשאוכל כזית מנה דכי מבטל ליה מרור ליכא טעם כזית מנה אבל אם אוכל הרבה שרי:

בדם פסולין. כגון ברובע ונרבע או בנשחט חוץ לזמנו או חוץ למקומו: ישפך לחמה. ואפילו הכשר רבה עליו וכן בדם התמלית ישפך לאמה ואע"פ שדם הנפש רבה עליו ומשום גזירה כדמפרש בגמ' [עט.]: ור"א מכשיר. טעמא מפרש בגמ' ושסן: אם לא נמלך ונתן כשר. אפילו לת"ק

דאפילו לכתחלה אי לאו משום גזירה סיה מכשיר: גבו׳ נה שנו. דהם יש בו מראית דם כשר ואע"ג דרובא מים אלא שנפלו מים לתוך דם: ולענין כיסוי. דתנן ביה נמי כה"ג נתערב במים אם יש בו מראית דם חייב לכסות בפ' כיסוי הדם (חוליו דף פו): אינו כן. דאפילו נתן דם לתוך מים אם יש בו מראית דם חייב לכסות ולא אמרינן קמא קמא בטיל ליה: לפי שחין דחוי במלות. דאע"פ שנדחה טפה ראשונה שנפל חו לתוך המים ולא היה מראיתה ניכר אפ״ה כי הדר נפל נופה שניה חוזרת ראשונה וניטורה להלטרף עמה וכי נפל עד שהפכו מים למראה דם חוזר ונראה לכיסוי ולא אמרינן הואיל ונדחה ידחה דלא שייך דחוי אלא בדבר קדושה: שבללן זה בוה. כזית מוה וכזית מוה ונתו לתוך פיו פטור ממלקות ואפילו התרו בו: אי אפשר שלא ירבה מין על חבירו

לה פטחים שם: [נפיל לה: לו. לקמן עט. מנחות כב. חולין פו: נדה עה:] ירושי פסחים פ"ה ה"ח, ב) [חולין פו:], ג) עיי בכורות כב: ד"ה יתיב, ד) [ע' תו' יכמות קת. ד"ה (ע' פו' יכמות קם, ד"ה הכסן ירוש׳ חלה פ"א ה"א,שבועות ג ירוש׳ פסחים פ"ה ה"ד, יבמות פ"א ה"ז, נזיר פ״ח ה״א, וע״ע שבועות פ״ג ה״ז, ו) חלה פ״ג מ״ז עי׳ ירוש׳ חלה פ"ג ה"ה. ועי"ש ירושי חלה פ"ג ה"ה, ועי"ש פ"א ה"א פ"ב ה"ג, תוספי חלה פ"ב ה"א., 1) שייך לע"ב, ס [ועמוסי שם ד"ה אלה שמישב קושיא זו].

גליון הש"ם

דמורייתה מ"מ נח נקי דמיי רק עשה וא"כ הכא דמיירי לענין מלקות שפיר אמרינן דבטל ולא נשאר רק עשה דטכ"ע: תום" ד"ה מתיב ובו' מבה"ת בולה דקי"ל שעם בעיקר. ק"ל דמהיכן ה"מ להקשות ולהוכית דטעם כעיקר דאורייתא דלמא באמת הוי כשיקר לחור "תנה לכנתו בחתרה הר רק דרבנן וכן ס"ל לרש"י באמת לזה פריך מהא דיולא ידי חובת מלה מוכח דהוא דאורייתא: תום" י"ה אלא וכו' דהתם חוזק ת. עי' בתום' פסחים שם ד"ה אלא מברך אתי מלה דרשות ומבטל למרור ולע"ק:

שיוויי ווחחאות

א] עי' גל' מהרש"ל והג' רו"ו הלוי והג' מהרש"ל ביד ביד אן עיי גל לוהל שיתו והגי לחן הלוי והג' מהרש"ה, דיש כחן ד' גירסחות בפוסקים, יש גורסים ר"ל, וי"ג רב פפא, וי"ג ריב"ל ר"ל, וייג דב פפא, וייג דיב"ל וייג ד' יוחגן, עייש בדבריהס: ב] מילת והטמא ליתא בחום? דסכא ד"ה הפיגול והגותר כזית וכו' וכ"מ מרש"י דהכא גם בן מיננו והטפא פיננו כמוקי דהכא ד"ה הפיגול והנותר כזית וכו' וכ"מ מרש"י דהכא גם בתוס' יבמות ק"א ע"א ד"ה הכה בתוס' יבמות ק"א ע"א ד"ה וכו'. וכן עוד בתוס' נדה מו ע"ב ד"ה ר"י ור"ל לא העתיקו אלא ד"ה רי" ול"ל לא העמיקו אלא ה ד"ה ר"י ור"ל לא העמיקו אלא הפניקור אלא מכנס ענין והבותר. אמנס ענין והטמא לא מכר שמה. וכן בירושלמי פ"א דמלה לימא. ועד"ן בעי להמישב בדבר ועד"ן בעי להמישב בדבר המה"ה (הגרייב), וע" רש"ש הסג"ה (הגרייב), וע" רש"ש שהעיר דמהחוס' כאן מוכח דגרסי והטמא. וע"ע מלפה אימן וקדשי דוד: גן מן החיטין ומן האורז (כ״ה במשניות): ד] ל״ל ואדם (ש״מ): ה] ל״ל כשנפלה (ש"מ): ו] המבטל ונהיה כמוהו ונקרא בשמו (*ש"מ):ז] ל"ל הויא חיובא אלא באידך וכן בנותר כו' (שמכ"י נב"ש): ח] דאיסור (ש"מ) : מ] ל"ל רוב (ש"מ): ין בפסח שהכתוב דרב (ש"ו). ין בפסח שהכחוב קבעו חובה כדכתיב בערב תאכלו מצות, ואי נותן כו' (ב""): יא] לס"י איכא (הגר"ב): יב] ר"ל ככלילה לזמת (ח"ו): יג] כבראשונה פטור שמא (רו״ו הלוי): יד] זיתים מאיסור השני הדוץ: ידן זיתים מאיסור השני ובללן (ק"ד ועו"ש ובע"ז בח"ם. ומדברי הל"ק נר' דגריס כלפנינו ור"ל דהגך ד' זימים הם מכ' מיסורין עי"ש: מו] ל"ל ופטור מיקסורין עי"ם. פון ליינ ופסור (ש"מ): פון לייל ופסור (ש"מ): פון לייל וההיא (צ"ק): יחן לייל ההיא רביקו (ש"מ): יחן לייל דכרון (ש"מ): יפן גיי ש"מ בסיל ליה לדם. ומכלן עד סה"ד ליהל עד ס ע"י בלוות שלמ"א: כן כ"ה בש"מ. ובכתה"י ליתה אלה רק . הליון של תה"ד. ותיכות ומשרבו

שימה מקובצת

הפיגול והנותר בר. פיה סיח מזה סי עד שירי מנחה. ואיים (זהא דאמרינן בעלמא טעם כעיקר לאו דאורייתא הייט דוקא כי נבלע במוך ההיתר שאיט בעין, אבל הכא שהוא בעין דאיירינן הכא בבשר קדשים ובשירי מנחה. ואמאי ויהא פטור). כיון שהוא בעיו ונותן טעם ויש בו כשיעור לחייב. וי"ל דכיון דנעשה פירוריו וגבלל יחד חשוב כגבלע המיעוט ברוב. וא"מ המהיה הומה (הימוק), כין שהוא כיבן ומתן שבטי או בפשר מהירי - ליכון למעול של היה מי לה של היה מי לה של היה מי לה אפילי התלח ספק שמיה התלחים מיפר הסרי אין שישור לאחד מהן כיון דאיסורין הנטלא דגליר שישור כל אחד ואחד, ואיי מי אם שוי איים היו מחייבת ליה. וייל דלכך פי הקונטרס דהבטל נחוסף על המבטל להיות כמוחו ולא חשיב המישיט כושרף אלא מישיט הפיטול שנכלל בטחר חל עליו אישור טחר ומשלים יייל דלכך פי הקונטרס דהבטל נחוסף על המבטל להיות כמוחו ולא חשיב המישיט כשרף אלא מישיט הפיטול שנכלל בטחר חל עליו אישור טחר ומשלים היה שתומה מנוט זכננג נשינו רכן נהסך, וכך חנטריך טומר משום המראת ספק הוא דפטור. וא"מ ואמאי פטור הא נחשב כאילו כל אחד שלם וכאילו לא נכלל כלל כיון שזה (אחר) והאחרן משלימו ואין כאן התראת ספק, וייל דודאי אי בשה נתסר מכל אחד ואחד ונכלל בחבירו אחיינ דמשיט משלימו ממה נסשך, אבל כיי דאי אפשר שיחסרו בשה ושמא חסר הסינול רכיש יות ונכלל בנותר ומנותר נחסר חומש זית ונכלל בסינול וא"כ או הנותר נשלם שישר ויותר מעט וכנבד אומו יחור נחסר החיולו חישורי שכיי ביי של אי משלינת ונחה לפשק, מכל פיי למי מפשר מישקרו בשרה אפרה לפישר הלפישר למנות ונוסח מושל מי המפר שיח הפכל בפייבר וחייכ או המחה נשלם שיטר וישר מבישר של היי מושר מיישר הליים בשר משלימו, וכן להיפק, ולכך פטור מטעם המראה ספק המישר של היישר לפישר מעסיבות המראה ספק תמישר לפישר לפישר לכל כל המערונות בכם אחת והמרו בו תשום פינול או נוחר מיישר שמא ליכא שישרא מהחל היותר ביו ושמא אותו שמתבר ביו יותר ואין בו כשישר ואפילו היה יודע מה הוא היה מישטר. ויייל דמיירי שאכל שמשרא מהחל היה וידע מה הוא היה מיפטר. ויייל דמיירי שאכל שנים בכם אתם והתבר ביו ומר אין בישרא משתרה שנים בכם אתם המבר ביו משום פינול ומשום עתר בפשם את היים שיערא מחד מינייה, ומיית מיפטר משום המבלה בשם שמתרה בו משום פינול ונותר לא ידעו אם יעבור על אותו דבר. זה הוא שיטת רש"י. ולא נהירא חדא דלא מלינו שהאיסור המועט הנבלל ברוב איסור שיפהע